

VÁLASZ CHURCHILLNEK

Sztalin V. J.

Churchill nagy iestűnést keltő amerikai körútján tartott beszédeit leplezte le Sztalin nyilatkozata a moszkvai „Pravda» egyik munkatársának. Az alábbiakban ezt a nyilatkozatot teljes egészében közöljük, mert fontosnak tartjuk, hogy a Szovjetunió minisztereinek és hadereje főparancsnokának, Sztalinnak minden szava eljusson olvasóinkhoz.

A nyilatkozat az újságíró által feltett kérdésekre való felelet formájában iött létre.

Kérdés: Mit tart Ön Churchill legutolsó beszédéről, amelyet az Északamerikai Egyesült Államokban tartott?

Felelet: Véleményem szerint ez a beszéd igen veszedelmes ténykedés, amelynek célja, hogy a szövetséges államok között elhintse a viszály magvát és megnehezítse együttműködésüket.

Kérdés: Ártalmasnak tekinthetjük-e Churchill beszédét a békére és biztonságra?

Felelet: Föltétlenül.

Valójában Churchill most a háborus bujtogatás alapján áll. És nem áll egyedül, barátai vannak nemcsak Angliában, hanem az Északamerikai Egyesült Államokban is.

Ki kell emelnünk, hogy Churchill és barátai ebben a tekintetben szembe-szökően emlékeztetnek Hitlerre és barátaira. Hitler a háborus uszítást azzal kezdte, hogy kihirdetve a fajelméletet, kijelentette, hogy csak a németül beszélő emberek alkotják a teljes értékű nemzetet. Churchill háborus bujtogatását ugyancsak a fajelmélettel kezdi, azt állítva, hogy csak az angolul beszélő nemzetek teljes értékűek és hivatottak a világ sorsáról dönten. A német fajelmélet Hitlerrel és barátait arra a következtetésre vezette, hogy a németeknek, mint egyedül teljes értékű nemzetnek kell uralkodniuk az összes többi nemzetek fölött. Az angol fajelmélet Churchillt és barátait arra a következtetésre vezeti, hogy az angolul beszélő nemzetek, mint egyedül teljes értékűek kell, hogy uralkodjanak a világ összes többi népei fölött.

Lényegében Churchill és barátai Angliában és az északamerikai Egyesült Államokban az angolul nem-beszélő nemzeteknek ultimátumszerű valamit nyújtanak át: ismerjétek el önszántatoktól a mi uralmunkat és akkor minden renaben van — ellenkező esetben a háboru e'kerülhetetlen.

De a nemzetek az ötéves, vad háboru folyamán lazák szabadságért és függetlenségéért ontották véruket, nem pedig azért, hogy Hitler uralmát Churchill uralmával cseréljék föl. Ezért minden valószínűség szerint az angolul nem-beszélő nemzetek, amelyek ugyanakkor a földkerekség lakosságának túlnyomó többségét képezik, nem egyeznek bele, hogy új rabságba hajtsák a fejüket.

Churchill tragédiája abban áll, hogy mint megrögzött tory* nem fogja föl ezen egyszerű és kézzel fogható igazságot.

Kétségtelen, hogy Churchill álláspontja a háboru melléti állásfoglalás, 177

* Az angol konzervatívok gyűjtő neve.

hívás a háborúra az Sz. Sz. Sz. R. ellen. Világos az is, hogy Churchill ilyen állásfoglalása összeférhetetlen az Anglia és Sz. Sz. Sz. R. között fennálló szövetségi szerződéssel. Igaz, Churchill, hogy megzavarja az olvasókat, mellékesen kijelenti, hogy a kölcsönös segélynyújtási és együttműködési angol—szovjet szerződést könnyen meg lehetne hosszabbítani ötven évre. De hogyan egyeztethető össze ezen nyilatkozata az Sz. Sz. Sz. R. elleni háborús állásfoglalásával és az Sz. Sz. Sz. R. elleni háborúnak az általa való hangoztatásával? Világos, hogy ezen dolgok semmiképpen sem egyeztetethetők össze. És ha az Sz. Sz. Sz. R. elleni háborúra buzdító Churchill úgy véli, hogy az angol—szovjet szerződés ötven évre meghosszabbítható, ez azt jelenti, hogy ő ezt a szerződést üres papírnak tekinti, amely csak arra jó, hogy mögé rejtse és vele dúcizza a maga szovjetellenes alkáspontját. Ezért nem vehető komolyan Churchill angolai barátainak nyilatkozatai a szovjet—angol szerződés határidejének ötven évre való meghosszabítási leheletéről. A szerződés határidejét meghosszabbítani értelmetlenség, ha az egyik fél megszegi azt és üres papírrá változtatja.

Kérdés: Mj az Ön véleménye Churchill beszédének arról a részéről, amelyben támadja szomszéd államaink demokratikus berendezkedését és bírálja az ezen államok és a Szovjetunió között tereintett jószomszédi viszonyokat?

Felelet: Churchill beszédének ez a része a rágalmazás, durvaság és tapintatlanság keveréke.

Churchill azt állítja, hogy Varsó, Belgrád, Prága, Bécs, Budapest, Berlin, Bukarest, Szofia — mindezek a híres városok és az általuk kifejezett területek és népek a Szovjet érdekkörében fekszenek és mind alárendelik magukat nemcsak ilyen vagy olyan formában a szovjet befolyásnak, hanem egyre jelentősebb mértékben Moszkva ellenőrzésének. Churchill mindezt, a Szovjetunió határaitán »terjeszkedési irányzatának« minősíti.

Nem nehéz belbizonyítani, hogy Churchill így durván és tekintet nélkül rágalmazza úgy Moszkvát, mint az említett Sz. Sz. Sz. R-rel szomszédos államokat.

Először: képtelenség az Sz. Sz. Sz. R. kizárólagos ellenőrzéséről beszélni Bécsben és Berlinben, ahol szövetséges ellenőrző tanácsok vannak, amelyek négy állam képviselőiből állanak és amelyekben a Szovjetunió a szavazatoknak csak egy negyedével rendelkezik. Vannak olyan emberek, akik nem bírják ki rágalmazás nélkül, de mégis kell, hogy mértőket ismerjenek.

Másodszor: nem szabad elfeledni a következő körülményt. A németek az Sz. Sz. Sz. R.-t Finnországon, Lengyelországon, Románián, Bulgárián és Magyarországon át támadták meg. A németek azért hajthatták végre ezt a támadást az említett országokon át, mert azokban a Szovjetunióval szemben ellenséges érdeklődésű kormányok voltak. A német támadás következtében, a németek elleni harcokban és hála a német megszállásnak és a szovjet embereknek a német rabságba való hajtása által a Szovjetunió visszavonhatatlanul elveszítette kb. hét millió embert. Más szavakkal a Szovjetunió néhányszor több embert veszített, mint Anglia és az Észak-amerikai Egyesült Államok összevéve. Lehetséges, hogy imit-amokt vannak, akik hajlandók elfeledni a szovjet nép ezen ériási áldozatait, amelyek segítségével Európa megszabadult a hitleri járomtól. De a Szovjet Szövetség nem feledheti el őket. Kérem mi csodálatos van abban, ha a Szovjetunió, biztosítani akarván magát a jövőben, azon van, hogy ezen országokban a Szovjetunióval szemben méltányos kormányok legyenek? Hogyan lehetséges — ép ésszel — a Szovjetunió ezen békés törekvéseit országunk terjeszkedési irányzatának minősíteni?

Churchill azt állítja, hogy az oroszok a befolyásuk alatt álló lengyel kormányt nagy és igazságtalan kilengésekre bírják Németországgal szemben.

Itt minden szó durva és sértő rágalom. A mai demokratikus Lengyelországot közismert férfiak vezetik. Ezek ténykedésükkel bizonyították be, hogy meg tudják védeni hazájuk érdekeit és méltóságát úgy, ahogy elődeik erre képtelenek voltak. Mi oka van Churchillnek annak az állítására, hogy a mai Lengyelország vezető férfiai megengedik, hogy országukban bármelyik idegen állam képviselője »uralkodjék»? Churchill talán itt nem azért rágalmazza az »oroszt», mert az a szándéka, hogy Lengyelország és a Szovjetunió viszonyába ahintse az ellenségeskedés magvát? . . .

Churchill elégedetlen, mert Lengyelország a Szovjetunióval szemben folytatott politikában fordulatot hajtott végre a Szovjetunióval való barátság és szövetség irányában. Volt idő, amikor Lengyelország és a Szovjetunió közötti viszonyban az összeütközések és ellentmondások elemei uralkodtak. Ez a körülmény módot nyújtott olyan államférfiaknak, amilyen Churchill, hogy ezen ellentéteken játszanak és az oroszokkal szembeni védelem kifogásával megkaparinták Lengyelországot, hogy rémítgessék Oroszországot egy lengyel háborúval és a maguk részére biztosítsák a döntőbírói szerepet. De ez az idő visszavonhatatlanul a múlté, mert a Lengyel- és Oroszország közötti ellenségeskedés barátságnak adta át a helyét és Lengyelország, a mai demokratikus Lengyelország nem kíván többé játéklabda lenni idegenek kezében. Ugy látom, hogy éppen ez a körülmény okozza Churchill ingerültségét és készteti, hogy Lengyelországgal szemben durva és tapintatlan kijelentéseket tegyen. Nem csoda: nem hagyják, hogy idegen számlára játsszon . . .

Ami pedig Churchill támadásait illeti a Szovjetunióval szemben Lengyelország nyugati határainak azon területekre való kiszélesítésével kapcsolatban, amelyeket a múltban németek foglaltak el, úgy látszik itt Churchill nyíltan színt változtat. Ismeretes, hogy a Lengyelország nyugati hatáiról szóló határozatot, Lengyelország kívánságára a három hatalom képviselőinek berlini tanácskozásán hozták. A szovjetunió több ízben kijelentette, hogy Lengyelország követeléseit helyénvalóak és jogosak. Valószínűleg Churchill elégedetlen ezzel a határozattal. De vajjon Churchill nem takarékoskodva a nyilatkkal Oroszország irányában, ebben a kérdésben elhallgatja hallgatói előtt azt a tényt, hogy az emített határozatot a berlini konferencián egyhanguan hozták és arra nemcsak az oroszok szavaztak, hanem az angolok és amerikaiak is. Miért akarja Churchill az embereket tévedésbe ejteni?

Churchill azt mondja, hogy »a kommunista pártok, amelyek mindezen keleteurópai országokban jelentéktelenek voltak, rendkívüli erőre tettek szert, amely erő meghaladja számukat és ezen pártok arra törekednek, hogy mindeütt totális ellenőrzést létesítsenek és ezen állások majdnem mindegyikében rendőr kormányokat ültetnek nyeregbe. És mind máig Csehszlovákiát kivéve egyikben sincsen igazi demokrácia.«

Ismeretes, hogy Angliában az államot ma egy párt, a Munkás Párt vezeti és az ellenzéki pártokat megfosztották a kormányban való részvétel jogától. Ezt Churchill igazi demokráciának nevezi. Lengyelországban, Romániában, Jugoszláviában, Bulgáriában, Magyarországon, néhány — négy-hat — párt tömbje uralkodik és az ellenzéknek, amennyiben többé-kevésbé méltányosan viselkedik, megvan a joga, hogy részt vegyen a kormányzásban. Ezt Churchill totálitarizmusnak, zsarnökságnak, rendőrségi rendszernek nevezi. Miért, minek az alap-

ján, ne várjatok Churchilltől feleletet. Churchill nem fogja föl, hogy milyen neveléses helyzetbe vezették a totalizmusról, zsarnokságról, rendőrségi rendszerről szóló piaci kirohásait.

Churchill azt szeretné, ha Lengyelországban Szosznovszki és Andersz, Jugoszláviában Mihajloviics és Pavelics, Romániában Stirbei herceg és Radeszku, Magyarországon és Ausztriában valamilyen Habsburg-házi király vagy ehhez hasonló uralkodna. Churchill szeretne minket meggyőzni arról, hogy a fasiszta kutyából való ezen urak biztosíthatják a »valódi demokráciát«. Ilyen Churchill demokratizmusa.

Churchill megkerüli az igazságot, amikor a kommunista pártok befolyásának növekedéséről beszél Kelet Európában. Meg kell jegyeznünk, hogy nem pontosan fejezte ki magát. A kommunista pártok befolyása nemcsak Kelet Európában, hanem Európa majdnem minden államában megnőtt, ahol azelőtt a fasiszmus uralkodott (Olaszország, Németország, Magyarország, Bulgária, Románia, Finnország (vagy ahol német, orosz vagy magyar megszállás volt), Franciaország, Belgium, Hollandia, Norvégia, Dánia, Lengyelország, Csehszlovákia, Jugoszlávia, Görögország, a Szovjetunió stb.)

A kommunisták befolyásának megerősödése nem véletlen, hanem teljesen természetes jelenség. A kommunisták befolyása azért növekedett meg, mert a fasiszmus uralkodásának nehéz éveiben Európában a kommunisták állhatatosan, bátran, önfeláldozóan harcoltak a fasiszmus ellen, a nép szabadságáért. Churchill beszédeiben néha megemlékezik a »kinyhók kis embereiről«, és urí módon vergetve vállukat, barátként tünteti föl magát. De ezek az emberek nem olyan közönségesek, mint ahogyan az az első tekintetre tetszhetne. Ezen »kis emberek« meg vannak a maguk nézeteik, a maguk politikája és képesek magukat megvédeni. A »kis emberek« ezen milliói érték meg Angliában a választásokon Churchillt és pártját a Munkás Pártra adva szavazataikat. A »kis emberek« ezen milliói szigetelték el Európában a fasiszmusmal való együttműködés barátait, a reakciósokat és részesítették előnyben a baloldali demokratikus pártokat. A »kis emberek« ezen milliói, a harc és a fasiszmusmal szembeni ellenállás tüzeiben megismerve a kommunistákat, arra a következtetésre jutottak, hogy a kommunisták tökéletesen kiérdemelték a nép bizalmát. Így nőtt meg Európában a kommunisták befolyása. Ez a történelmi fejlődés törvénye.

Természetesen Churchillnek nem tetszik az események ilyen fejlődése és az erőszakra hivatkozva riadót kürtöl. De neki ugyanugy nem tetszett az első világháború után a szovjet rendszer Oroszországban. És ugyanugy riadót trombitált akkor és megszervezte a »tizennégy állam« hadjáratát Oroszország ellen azt a célt állítva maga elé, hogy visszafelé hajtsa a történelem kerekét. De a történelem erősebbnek mutatkozott Churchill beavatkozásánál és Churchill donquihoti* tagejtései teljes vereséget szenvedtek. Nem tudom, sikerül-e Churchillnek és barátainak, hogy a második világháború után új hadjáratot vezessenek »Kelet Európa« ellen. De ha ez sikerül nekik, ami alig hihető, mert az »egyszerű emberek« milliói állanak a béke vártáján, teljes biztonsággal mondhatjuk, hogy ugyanugy csufos vereséget szenvednek, mint ahogy vereséget szenvedtek a múltban 26 évvel ezelőtt.

* Don Quijote a lovagvilág szármalmas regényalakja, aki vissza akarta állítani a rég betűnt kort. A hűsképű lovag szelmaomharca a hiábavaló erőfeszítések jelképe maradt.